

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/317/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212202663
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1212202663.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Márie Hajdínovej a Mgr. Anny Križákovéj v právnej veci navrhovateľa: SLOBODA ZVIERAT, občianske združenie, Mlynské Nivy č. 37, Bratislava, IČO: 31 948 201, zastúpený advokátom: Mgr. Rastislav Munk, PhD., Podpriehradná ul. č. 3, Bratislava, proti odporkyni: L. N., I. XX. XX. XXXX, Z. B. U. Č. XX, Z., zastúpená: Advokátska kancelária KRAJNÁK & PARTNERS, s. r. o., IČO: 47 233 427, Drieňová ul. č. 34, Bratislava, o ochranu dobrej povesti právnickej osoby, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 27. februára 2013, č. k. 7C/30/2012 - 179, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal uložiť odporkyni povinnosť, písomne, listom jemu adresovaným sa ospravedlniť za uvedenie nepravdivých výrokov na jeho adresu v znení: "L. N., G. Z. B. U. Č. XX, XXX XX Z., sa týmto ospravedlňujem občianskemu združeniu SLOBODA ZVIERAT za nepravdivé údaje, ktoré boli o navrhovateľovi uvedené v televíznej relácii L., odvysielanej dňa XX. XX. XXXX v televízii W., v ktorých nepravdivo uviedla, že „Už sa toto zachraňovanie zvierat do lepších rúk začalo meniť na kšeftovanie so zvieratami“ a tiež, cit.: „Som bola svedkom, keď som išla s kolegyňou na juh Slovenska, kde sme išli pre piatich Bassetov. Bolo mi po ceste povedané, že sa mám tváriť, že nie som z útulku, že robíme útulku len reklamu nálepkou na aute. A pri preberaní psov od chovateľa, ktorý psíka choval niekde v pivnici v pilinách sa vlastne od kolegyne dávala tým ľuďom obálka, v ktorej si dovoľím tvrdiť, že boli peniaze“ a zároveň navrhovateľ žiadal odporkyni uložiť povinnosť zaplatiť mu nemajetkovú ujmu v sume 1. 000 eur. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 19b ods. 2, 3 Občianskeho zákonníka a vecne tým, že vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že odporkyňa sa svojim konaním nedopustila neoprávneného zásahu do dobrej povesti navrhovateľa, keď jej vyjadrenia, odvysielané v relácii L. dňa XX. XX. XXXX hodnotil ako samostatné výroky, bez akejkoľvek nadväznosti alebo súvislosti s ostatnými výroky, ktoré v predmetnej relácii odzneli, ako aj s celkovým vyznením relácie s tým, že odporkyňa nebola tvorcom ani vysielateľom predmetnej relácie, za jej celkové vyznenie zodpovedal predovšetkým vysielateľ, prípadne autor, pokiaľ nebol zamestnancom vysielateľa a preto odporkyňa za celkové vyznenie relácie a za iné, ako jej vlastné výroky, ktoré tam odzneli, zodpovedať nemôže. Poukázal na skutočnosť, že odporkyňa ani raz v predmetných výroky nespomenula navrhovateľa alebo jeho štatutárneho zástupcu, nakoľko uviedla, že „Už sa toto zachraňovanie zvierat do lepších rúk začalo meniť na kšeftovanie so zvieratami“, ktoré tvrdenie možno považovať za všeobecné, týkajúce sa neurčitého počtu fyzických, či právnických osôb, a to bez ohľadu na to, či vedela, že sa má vyjadrovať k tomu, „ako to chodí“ u navrhovateľa, pričom v relácii neodznala žiadna otázka, na ktorú by mala odporkyňa reagovať a zároveň navrhovateľa neoznačila ako toho, kto kšeftuje so zvieratami. Uviedol, že ani z jej popisu situácie, ktorej mala byť svedkom, o ktorej hovorila v relácii, nie je zrejmé, že by sa vyjadrovala o navrhovateľovi, keď práve

naopak uviedla, že jej bolo povedané, že sa má tváriť, že nie je z útulku (neuviedla akého), že robia útulku len reklamu nálepkou na aute, z čoho si práve divák mohol urobiť aj taký záver, že teda nešlo o konanie útulku, resp. v mene útulku, ale mohlo ísť o „individuálnu akciu“ jej kolegyne, ktorá napokon dávala tým ľuďom obálku, v ktorej podľa odporkyne boli peniaze. Súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že dané vyjadrenie odporkyne bez súvislosti s inými vyjadreniami, ktoré odzneli v predmetnej relácii, nemôže byť spôsobilé negatívne zasiahnuť do práva na ochranu dobrej povesti navrhovateľa, nakoľko z neho vôbec nie je zrejmé, že by išlo o opis nejakého negatívneho, nekalého, prípadne protizákonného konania navrhovateľa. Uviedol, že zo samotných výrokov odporkyne (mimo kontextu a spracovania celej relácie) nie je možné vyvodiť, že by sa v nich odporkyňa vyjadrovala o navrhovateľovi a preto jej výroky k zásahu do dobrej povesti navrhovateľa dôjsť nemohlo a navrhovateľovi nemohlo vzniknúť ani právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej zaplata sa v tomto konaní, okrem ospravedlnenia, domáhal. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že z týchto dôvodov sa už bližšie nezaoberal ďalšou obranou odporkyne, ktorá spočívala v tvrdení, že navrhovateľ už v čase, keď malo dôjsť k neoprávnenému zásahu do jeho dobrej povesti, nebol nositeľom dobrej povesti a o trovách konania si vymienil rozhodnúť po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej podľa § 151 ods. 3 O. s. p.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 205 ods. 2 písm. d/ O. s. p.), ako i z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O. s. p.) a navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a jeho návrhu vyhovieť. Uviedol, že dané tvrdenia sú lživé, nezakladajú sa na pravde, ide iba o subjektívne hodnotenie, ktoré nie je podporené žiadnym relevantným dôkazom, ktoré je možno považovať za vážny a hlavne neoprávnený zásah do jeho dobrej povesti, nakoľko samotné tvrdenie odporkyne, odvysielané v relácii L. dňa XX. XX. XXXX, zameranej na poškodenie dobrej povesti navrhovateľa, do jeho dobrej povesti zasiahlo. Poukázal na skutočnosť, že obsah tohto tvrdenia odporkyne má povahu výroku - skutkového tvrdenia a je zásahom do chráneného práva na ochranu dobrej povesti navrhovateľa, keďže bolo odvysielané verejne, prostredníctvom média s celoslovenskou pôsobnosťou s tým, že verejnosť aj na základe uvedených faktov vníma informácie prezentované v danej televízii ako dôveryhodné a pravdivé, čím sa značne zvýšila intenzita zásahu do jeho dobrej povesti, pričom táto relácia, ako aj predmetná reportáž, sú stále prístupné verejnosti na oficiálnej internetovej stránke televízie W. z čoho vyplýva, že neoprávnený zásah do dobrej povesti navrhovateľa doteraz trvá. Navrhovateľ vo svojom odvolaní ďalej uviedol, že reláciu v deň jej odvysielania sledovalo 8255 ľudí, počet videní stále narastá s tým, že počet vzhliadnutí tejto relácie zo dňa XX. XX. XXXX výrazne prevyšuje počet vzhliadnutí relácie z iných dní, čím došlo k nemajetkovej ujme na povesti navrhovateľa, ktorá bude pôsobiť dlhšiu dobu. Nesúhlasil s tvrdením prvostupňového súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, že samotný výrok do jeho dobrej povesti nezasiahol, keďže bol spôsobilý zasiahnuť do práva na dobrú povesť a zároveň sa nestotožnil s tvrdením, že odporkyňa sa na adresu navrhovateľa nevyjadrovala, keď takéto tvrdenie považoval za absurdné, nakoľko samotná odporkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že sa na adresu navrhovateľa vyjadrovala a je neprípustné, aby svoju obranu postavila na tom, že sa vyjadrovala iba všeobecne. Navrhovateľ zároveň uviedol, že sa nestotožnil s rozsudkom súdu prvého stupňa v časti, v ktorej z neho vyplýva, že podľa posúdenia prvostupňového súdu, vyjadrenie odporkyne, neopisuje jeho negatívne, nekalé, prípadne protizákonné konanie.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa uviedla, že navrhuje napadnutý rozsudok potvrdiť z dôvodu jeho vecnej správnosti a zároveň žiadala priznať trovy odvolacieho konania v sume 89,24 eur. Poukázala na skutočnosť, že základným predpokladom pre priznanie ochrany proti zásahu do práva právnickej osoby na ochranu jej dobrej povesti je zistenie, že došlo k zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť právnickej osobe ujmu na jej dobré meno, avšak uvedené neplatí absolútne a bez ďalšieho, keďže tento zásah je potrebné hodnotiť vždy so zreteľom na konkrétne okolnosti danej veci, nakoľko k zásahu do práva na ochranu dobrej povesti právnickej osoby prichádza vtedy, ak ide o tvrdenie, ktoré má difamujúci charakter. Uviedla, že jej výrok nemá a nemôže mať sám o sebe difamujúci, znevažujúci charakter, keďže ide o všeobecne a neurčito formulovaný výrok, v ktorom nikoho, a teda ani navrhovateľa žiadnym spôsobom neoznačila, nepomenovala a nakoľko iba tento výrok je predmetom konania, nedá sa z neho vyvodiť, že sa na navrhovateľa vzťahuje. Odporkyňa vo svojom vyjadrení uviedla, že sa v odvysielanom samostatnom výroku ani raz vyslovene nezmenila o tom, že by u navrhovateľa dochádzalo ku kšeftovaniu a ani ho nevykreslila ako organizáciu, ktorej nezáleží na zdraví, či dokonca na živote zvierat umiestnených v jej útulkoch a ktorá sa podieľa na aktivitách súvisiacich s

nelegálnym predajom čistokrvných plemien psov a preto nemožno dospieť k záveru, že tento samostatný výrok bol spôsobilý zasiahnuť do práv navrhovateľa na ochranu jeho dobrej povesti. Poukázala na skutočnosť, že relácia L. zo dňa XX. XX. XXXX už pomerne dlhú dobu nie je prístupná verejnosti na oficiálnej internetovej stránke televízie W., keďže archív tejto televízie je v súčasnosti prístupný prostredníctvom videoportálu O..sk, ktorý ho sprístupňuje užívateľom až po ich registrácii a zaplatení poplatku s tým, že na ňom nie je videnie relácie L. zo dňa XX. XX. XXXX k dispozícii, čo bolo preukázané vyjadrením svedkyne N.Č. zo dňa 26. 03. 2012 a preto tvrdenie navrhovateľa, že počet vzhľadnutí tejto relácie narastá, je účelové a nezakladajúce sa na pravde. Poukázala na rozsudok Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 19. 09. 2012, sp. zn. 8C/21/2012, ktorým bol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal voči inej odporkyni, tiež svojej bývalej zamestnankyne, ospravedlnenia, náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch a náhrady trov konania za jej výrok, ktorý odznel v tej istej relácii, zamietnutý.

Odvolačný súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom od 01.01.2013, túto prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 214 ods. 1 O. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 27. augusta 2014 podľa § 211 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli účastníci, ich právni zástupcovia, upovedomení zákonným spôsobom.

Súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O. s. p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti návrhu, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O. s. p.) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvostupňového súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O. s. p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálež súdu. Okolnosti namietané navrhovateľom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvostupňového súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami a ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvého stupňa za úplné a ich právne posúdenie súdom prvého stupňa za správne.

Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena (Čl. 19 Ústavy Slovenskej republiky).

Predmetom odvolacieho konania v posudzovanej veci je posúdenie vecnej správnosti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým návrh navrhovateľa domáhajúceho sa ochrany dobrej povesti právnickej osoby na tom skutkovom základe, že v relácii L., odvysielanej v G. W. dňa XX. XX. XXXX, v reportáži s názvom „Z.O. E. M. E. G., Ž. I. T. E. E.“, v ktorej sa mala odporkyňa, ako jeho bývalá zamestnankyňa na adresu navrhovateľa nepravdivo vyjadriť, že: „Už sa toto zachraňovanie zvierat do lepších rúk začalo meniť na kšeftovanie so zvieratami“ a tiež, cit.: „Som bola svedkom, keď som išla s kolegyňou na juh Slovenska, kde sme išli pre piatich Bassetov. Bolo mi po ceste povedané, že sa mám tváriť, že nie som z útulku, že robíme útulku len reklamu nálepkou na aute. A pri preberaní psov od chovateľa, ktorý psíka choval niekde v pivnici v pilinách sa vlastne od kolegyne dávala tým ľuďom obálka, v ktorej si dovoľím tvrdiť, že boli peniaze“, zamietol.

Podľa § 19b ods. 2 Občianskeho zákonníka, pri neoprávnenom použití názvu právnickej osoby sa možno domáhať na súde, aby sa neoprávnený užívateľ zdržal jeho užívania a odstránil závadný stav; možno sa tiež domáhať primeraného zadosťučinenia, ktoré sa môže požadovať aj v peniazoch.

Podľa § 19b ods. 3 Občianskeho zákonníka, odsek 2 platí primerane aj pre neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby.

Z dikcie citovaných zákonných ustanovení vyplýva možnosť právnickej osoby, postihnutej neoprávneným zásahom do jej dobrej povesti domáhať sa súdnou cestou, aby subjekt neoprávneného zásahu sa zdržal takého zásahu do dobrej povesti právnickej osoby a aby odstránil závadný stav a zároveň má právo sa domáhať primeraného zadosťučinenia, ktoré môže byť požadované i v peniazoch. Použitie jednotlivých prostriedkov ochrany a sankcií, ktoré vyplývajú z ust. § 19b ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako i rozsahu ich použitia prináleží súdu a úvaha súdu musí vychádzať z konkrétnych okolností neoprávneného zásahu do dobrej povesti právnickej osoby na podklade hodnotenia vykonaných dôkazov. V danom prípade ide o voľné hodnotenie dôkazov, ktoré nie je vymedzené hodnotiacimi hľadiskami, ktoré boli stanovené v hmotnom práve a to najmä čo do rozsahu použitia sankcie primeraného zadosťučinenia uvedeného v ustanovení § 19b ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Právnym predpokladom poskytnutia ochrany v zmysle vyššie citovaných ustanovení Občianskeho zákonníka je neoprávnenosť zásahu do dobrej povesti právnickej osoby a skutočnosť, že takýto zásah je objektívne spôsobilý ujmu na dobrej povesti vyvolať. Neoprávneným zásahom je zásadne každé nepravdivé tvrdenie zasahujúce práva právnickej osoby chránené v zmysle § 19b ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka. Môže ním byť aj kritika, ak táto presiahla rámec oprávnenej kritiky. Občianskoprávna sankcia za neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby je založená na objektívnom princípe, teda nevyžaduje sa popri neoprávnenosti zásahu aj zavinenie pôvodcu neoprávneného zásahu. Ak zásah spočíva v skutkových tvrdeniach, pôvodca neoprávneného zásahu sa zbaví (na ňom je povinnosť tvrdenia, dôkazná povinnosť, bremeno tvrdenia, či dôkazné bremeno) občianskoprávnej sankcie, len ak preukáže, že tieto tvrdenia sú pravdivé (tzv. dôkaz pravdy).

Súd je povinný vyhodnotiť dôkazy v zmysle ust. § 132 O. s. p., ktoré stanovuje, že dôkazy hodnotí podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada predovšetkým na to, čo v priebehu konania vyšlo najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že na navrhovateľovi spočíva dôkazné bremeno v tom, že je povinný preukázať príčinnú súvislosť medzi neoprávneným zásahom odporcu a vzniknutou nemajetkovou ujmom a povinnosťou súdu je svoje dokazovanie v konaní týmto smerom zamerať a najmä príčinnú súvislosť medzi neoprávneným zásahom a nárokom na vznik nemajetkovej ujmy aj vo svojom rozhodnutí presvedčivo zdôvodniť.

Do práva na ochranu pred neoprávneným zásahom do dobrej povesti právnickej osoby podľa citovaných zákonných v ustanovení je možné zasiahnuť skutkovými tvrdeniami, ale aj neprimeranými hodnotiacimi úsudkami, pričom ide spravidla o nepravdivé skutkové tvrdenia a o také hodnotiace úsudky, ktorým chýba akýkoľvek skutkový základ, pričom v oboch prípadoch musí ísť o tvrdenia majúce difamačný charakter, čo znamená, že tvrdenie musí byť objektívne spôsobilé zasiahnuť do dobrej povesti právnickej osoby.

Nepravdivým alebo pravduskresľujúcim údajom sa rozumejú také skutočnosti vonkajšieho sveta, ktorým je možné priradiť zápornú pravdivostnú hodnotu (nepravdy) alebo skutočnosti, ktoré takto hodnotiť nie je možné, ale sú podané tak, že vedú ku skresleniu informovania verejnosti. Aby nepravdivý, resp. pravduskresľujúci údaj viedol k vzniku práva na ospravedlnenie a finančnú satisfakciu, musí sa zároveň dotknúť cti alebo dobrého mena konkrétnej osoby právnickej.

Sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené (Čl. 26 ods. 1 Ústavy).

Každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať, prijímať a rozširovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu (Čl. 26 ods. 2 veta prvá Ústavy).

Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (Čl. 26 ods. 4 Ústavy).

Citované články 19 a 26 Ústavy vyjadrujú základné ústavné hodnoty právneho poriadku Slovenskej republiky ako demokratického právneho štátu. Pre demokraciu, chápanú ako vládu ľudu, ľudom a pre ľud, je životnou nutnosťou šírenie informácií, myšlienok a názorov, či už pochvalných alebo kritických, preto aby bola verejnosť zásobená všetkými dostupnými faktami nevyhnutnými pre vyvolanie kvalitnej debaty vo veciach celospoločenského záujmu a následného utvárania názorov jednotlivcov alebo pre dosiahnutie konsenzu o konaní a obstarávaní vecí celospoločenského záujmu. Sloboda prejavu však nie je bezbrehá; ústavne zaručené právo vyjadrovať svoje názory je obsahovo obmedzené právami iných, najmä právami uvedenými v Čl. 19 Ústavy. Kolízia oboch práv sa realizuje práve napríklad pri aplikácii § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka v súvislosti s uplatňovaním občianskoprávnej ochrany osobnosti a pri aplikácii § 19b ods. 3 Občianskeho zákonníka v súvislosti s uplatňovaním ochrany dobrej povesti právnickej osoby. Povinnosťou súdov v takýchto prípadoch je interpretovať jednotlivé zákonné ustanovenia v prvom rade z pohľadu účelu a zmyslu ochrany ústavne garantovaných práv a slobôd. Pri strete slobody prejavu s právom na ochranu osobnosti treba dbať na to, aby s prihliadnutím k okolnostiam konkrétneho prípadu jednému z týchto práv nebola neodôvodnene daná prednosť pred právom druhým. V konkrétnom prípade je vždy nevyhnutné skúmať mieru (intenzitu) tvrdeného porušenia základného práva na ochranu osobnosti, a to práve v kontexte so slobodou prejavu a s právom na informácie a so zreteľom na požiadavku proporcionality uplatňovania týchto práv. Zároveň je nutné, aby príslušný zásah bezprostredne súvisel s porušením chráneného základného práva, t.j., aby tu existovala príčinná súvislosť medzi nimi, pričom musí ísť o zásah neoprávnený. K takému zásahu dochádza iba vtedy,

ak tento zásah v konkrétnom prípade presiahol určitou prípustnou intenzitou takú mieru, ktorú už v demokratickej spoločnosti nemožno tolerovať.

K porušeniu práva na česť, resp. dobrú povesť, môže dôjsť slovom, písmom, obrazom i akýmkoľvek iným konaním difamujúcej (zneuctujúcej, znevažujúcej, dehonestujúcej, diskreditačnej) povahy. Ak k takémuto porušeniu malo dôjsť slovom, treba pri skúmaní primeranosti konkrétneho výroku v prvom rade odlíšiť, či sa jedná o skutkové tvrdenie alebo hodnotiaci úsudok (kritiku), pretože podmienky kladené na prípustnosť každej z týchto kategórií sa líšia.

V tejto súvislosti považuje za potrebné odvolací súd uviesť, že hodnotiaci úsudok a tvrdenie skutočnosti sa zásadným spôsobom líšia, lebo kým existencia skutočnosti môže byť preukázaná, pravdivosť hodnotiacich úsudkov nie je dokázateľná, keďže tie nepopisujú skutočnosť, ale naopak ju (viac alebo menej) voľne interpretujú, čo ale neznamená, že sú v rámci konania o ochranu dobrej povesti celkom nenapadnuteľné.

Skutkové tvrdenie sa opiera o fakt, objektívne existujúcu realitu, ktorá je zistiteľná pomocou dokazovania, pravdivosť tvrdenia je teda overiteľná. V zásade platí, že oznámenie pravdivej informácie nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokiaľ tento údaj nie je podaný tak, že skresľuje skutočnosť, či nie je natoľko intímny, že by odporoval právu na ochranu súkromia či ľudskej dôstojnosti. Z hľadiska pravdivosti skutkových tvrdení nie je nevyhnutné trvať na ich úplnej presnosti, ale je postačujúce, aby celkové vyznenie určitej informácie zodpovedalo pravde, teda stačí, aby pravdivá bola podstatná časť tvrdenia (oznámenia). Porušenie práva na česť, resp. dobrú povesť, môže byť spôsobené len takými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú objektívne spôsobilé privodiť ujmu na cti, resp. dobrej povesti dotknutého subjektu, v očiach ostatných fyzických osôb, a teda pôsobiť difamačne. Či je určité tvrdenie difamujúce, treba posúdiť nielen podľa použitých výrazov a formulácií, ale podľa celkového dojmu s prihliadnutím ku všetkým súvislostiam a okolnostiam, za ktorých k tvrdeniu došlo.

Súd prvého stupňa dospel k správne právnemu záveru, že navrhovateľ v konaní nepreukázal ním tvrdený zásah výkonom odporkyne v odvysielanej relácii do jeho dobrej povesti ako právnickej osoby, nakoľko v priebehu prvostupňového konania bolo jednoznačne preukázané, že odporkyňa vo výroku, ktorým podľa názoru navrhovateľa do jeho dobrej povesti zasiahla, ani raz nespomenula a neoznačila navrhovateľa, resp. nie je možné z neho vyvodiť, že popisuje konanie navrhovateľa.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Vzhľadom na to, že súd prvého stupňa v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav, vykonaním potrebných a účastníkmi navrhnutých dôkazov, a keď navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn., že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, rozhodol vecne správne.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom súdu prvého stupňa uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku, na ktoré odôvodnenie spĺňajúce všetky požiadavky ust. § 157 ods. 2 O. s. p. aj v celom rozsahu poukazuje a preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p.

O trovách odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa podľa § 224 ods. 4 v spojení s ust. § 151 ods. 3 O. s. p.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.